

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z powództwa K. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Klimatu i Środowiska
o zadośćuczynienie,
na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 17
listopada 2023 r., I C 556/23,
z udziałem Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 13 sierpnia 2025 r.,
w przedmiocie skargi powoda na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy
bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w
Warszawie w sprawie o sygn. VI ACa 713/24,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

K. K. w dniu 9 kwietnia 2025 r. wniósł osobiście do Sądu Apelacyjnego w sprawie o sygn. akt VI ACa 713/24 skargę na naruszenie przez Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny jego prawa do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie, bez zbędnej nieuzasadnionej zwłoki. Domagał się przy tym „zasądzenia prawidłowości skargi” oraz przyznania sumy pieniężnej w wysokości 20.000 zł.

W odpowiedzi z 11 lipca 2025 r. Prezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie zgłosił swój udział w sprawie i wniósł o odrzucenie skargi, ewentualnie o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlegała odrzuceniu.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, ze zm.; dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego za utrwalony uznaje się pogląd, zgodnie z którym sąd rozpoznający skargę na przewlekłość nie ma obowiązku badania z urzędu sprawności postępowania w sprawie, a powinien ograniczyć się jedynie do okoliczności wskazanych przez stronę (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 28 marca 2013 r., III SPZP 1/13). Artykuł 6 ust. 2 ustawy z 17 czerwca 2004 r. o skardze na przewlekłość zalicza natomiast do konstrukcyjnych elementów skargi sformułowanie żądania i przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie. „Przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie”, o których mowa w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość oznacza m. in. wskazanie konkretnych czynności procesowych, których sąd nie podjął lub dokonał wadliwie, powodując w ten sposób nieuzasadnioną zwłokę w postępowaniu (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2005 r., III SPP 95/05, postanowienie Sądu Najwyższego z 15 stycznia 2008 r., III SPP 46/07). Wskazanie tych okoliczności jest niezbędne dla merytorycznej

oceny skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 25 lutego 2025 r., I NSP 495/24; z 7 czerwca 2005 r., III SPP 95/05; z 7 czerwca 2005 r., III SPP 113/05, z 15 stycznia 2008 r., III SPP 46/07; z 11 grudnia 2013 r., III SPP 256/13; z 10 czerwca 2020 r., I NSP 69/20; z 21 lipca 2020, I NSP 93/20).

Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

W ocenie Sądu Najwyższego wniesiona w niniejszym postępowaniu skarga na przewlekłość postępowania nie spełnia wymagań formalnych. Jak wskazano powyżej, skarga winna zawierać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie. Za spełnienie tego wymogu nie sposób uznać, wniosku skarżącego „zasądzenia prawidłowości skargi”.

Ponadto skarga zdaniem Sądu Najwyższego nie zawiera również drugiego z wymaganych elementów tj. nie przytacza okoliczności uzasadniających żądanie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że skarga spełnia wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość, o ile skarżący w uzasadnieniu skargi szczegółowo wskaże, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; postanowienie Sądu Najwyższego z 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07). Wskazanie powyższych okoliczności jest niezbędne dla merytorycznej oceny skargi. Sąd musi wiedzieć, na jakim etapie postępowania, przed jakim organem, doszło według strony do przewlekłości, na czym ona polegała (jakie konkretnie czynności procesowe zostały podjęte przez dany sąd wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle) i czym została spowodowana. Bez wskazania powyższych okoliczności sąd rozpoznający skargę nie jest w stanie dokonać oceny czynności sądu w oparciu o kryteria wskazane w art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość.

Odnosząc powyższe do rozpatrywanej sprawy, za niezrozumiałe uznać należy wywody skargi. Stwierdzenie skarżącego, że sprawa jest „[u]knięta w martwym punkcie” jest nader ogólne, nawet jeśli towarzyszy mu spekulacja

dotycząca subiektywnego przewidywania czasu jej trwania przez skarżącego (na marginesie jedynie - skąd inąd nietrafna, albowiem sprawa została zakończona wyrokiem z 8 lipca 2025 r.), nie spełnia wymogów określonych w art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, wobec niespełnienia wymogu określonego w art. 6 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania odrzucił skargę.

[KF]

[a.ł.]